

PETER KARPINSKÝ

SEDEM DNÍ V PIVNICI

ILUSTROVALA
ZUZANA BOČKAYOVÁ BRUNCKOVÁ

PERFEKT

SEDEM DNÍ V PIVNICI

*Túto knihu venujeme svojim rodičom
autor Peter Karpinský
ilustrátorka Zuzana Bočková Bruncková*

PETER KARPINSKÝ

SEDEM DNÍ V PIVNICI

ILUSTROVALA
ZUZANA BOČKAYOVÁ BRUNCKOVÁ

Deň prvý

Prebudenie

V to ráno sa Celestín prebudil sám. Niekoľko minút len tak ležal a pozoroval zrníčka prachu tancujúce v slnečnom lúči, ktorý cez okno dopadal do pivnice. Potom privrel oči a predstavoval si, aké by to bolo úžasné, keby aj on dokázal lietať. Stačilo by rozťahnuť ruky a... Vo svojich predstavách sa Celestín vzniesol až k stropu a tam veselo poletoval.

Spolu s Celestínom sa však ráno, tak ako obvykle, prebudil aj jeho žalúdok a ten sa teraz začal dožadovať raňajok. Celestín preto vystrčil nos z chumáčika vaty, v ktorom spával, a zavolať: „Mami, už som hore!“

Na Celestínovo veľké prekvapenie však mama nevykukla spoza veľkej škatule od banánov a nezaželala mu dobré ráno. Žeby ho nepočula? Skúsil to teda ešte raz: „Už som hore!“

Ale ani tentoraz sa nič nestalo. V celej pivnici vládlo ticho prerušované len jemným šumením padajúceho prachu.

„Mami! Oci!“ zakričal Celestín oveľa hlasnejšie. Pivnica však aj naďalej zostala prázdna a pustá. „Aha, vy sa chcete hrať na skrývačku,“ zasmial sa Celestín, vyliezol zo svojej vatovej postielky a trikrát zabúchal na akúsi starú haraburdu považujúcu sa na dlážke: „Skrytí, neskrytí, idem!“ Potom nazrel do skriň aj do poličiek, nakukol do všetkých škatúl, balíkov i vriec, ktoré boli odložené v tej časti pivnice, kde spolu s rodičmi i ostatnými prašiškriatkami žil.

Celestín hľadal všade, vyhol sa len tmavému rohu, v ktorom býval Ten, čo žije v kúte. Mamka ho pred ním vždy varovala a Celestín sa ho veľmi bál. Hoci Toho,

čo žije v kúte, nikdy nevidel, predsa len občas zahliadol, ako sa v tajomnom šere, kde býval strašný neznámy, zaleskli dve ohnivočervené oči.

Strašidelnému rohu sa Celestín vyhol, ale ináč presnoril všetky miesta a miestocká v celom okolí, no po jeho rodičoch nebolo ani stopy. Rovnako zmizli aj tety a ujovia, sesternice i bratrance, babky aj dedkovia. Zdalo sa, že v pivnici už nezostal žiaden prašískriatok okrem Celestína. „To je čudné,“ pomyslel si Celestín, „ešte nikdy sa im nepodarilo tak dobre sa ukryť. Vždy ich nájdem hneď na prvýkrát. Kde len môžu byť?“ Chcel sa ešte raz pozrieť do starej škatule od topánok, keď ho vtom vyrušil piskľavý hlások: „Hľadáš niečo?“

Celestín sa strhol a pozrel sa tam, odkiaľ hlások prichádzal. Na polici tesne nad ním stála šatová moľa a pozorovala ho.

„Hľadáš niečo?“ zopakovala Moľa svoju otázku.

„Hľadám,“ prikývol Celestín.

„A čo?“ vyzvedala Moľa. „Čo hľadáš?“

„Mamku a ocka. Stratili sa mi,“ vysvetlil jej Celestín.

„Aha,“ zatiahla Moľa sklamane. „Myslela som si, že hľadáš niečo dôležité.“

„Môže byť niečo dôležitejšie než mamka a ocko?“

„Samozrejme, že môže! Napríklad... taký chutnučký mohérový svetrík. Hoci...“

Moľa sa nachvíľu zarazila, „ja držím diétu, aby som si nepokazila postavu. Som totiž modelka. Veľmi známa modelka!“

„Známa?“ opýtal sa prekvapene Celestín, pretože on Moľu nepoznal.

„Veru tak. Známa a slávna. Ľudia ma priam zbožňujú. Keď som sa nedávno zjavila v jednom byte, všetci povyskakovali z kresiel, behali za mnou po celej izbe a nadšene mi tleskali,“ chválila sa a doširoka pritom roztvorila svoje matne trblietavé krídla. Niekoľkokrát nimi zamávala, akoby sa chystala vzlietnuť.

„Ale...“ Celestín chcel čosi namietnuť, no Moľa mu skočila do reči: „Ale? Aké ale?! Vari pochybuješ o mojich slovách?! Neveríš, že som slávna?!“

„To nie, verím ti. Ale ja si aj tak myslím, že mamka a ocko sú najdôležitejší na svete.“

„Pch,“ odfrkla si posmešne, „že najdôležitejší... Vidno, ako málo toho o svete vieš. Pozri sa na mňa. Som nádherná, však? Tie zlatisté krídla! Tá elegancia! Videl si už niekedy niečo krajšie? Samozrejme, že nie. Som totiž dokonalá. Som hviezda. A pritom som svojich rodičov nikdy nepoznala. Vyliahla som sa celkom sama v jednom vkusnom vlnenom kostýme a potom som sa, podotýkam, opäť celkom

sama, stala tým, kým som. Najkrajším motýľom v celej pivnici!“ Moľa sa pohrdlivo pozrela na Celestína. „Ešte stále si myslíš, že rodičia sú najdôležitejší na svete?!“

„Ja... ja... neviem,“ zahabkal Celestín a konečne začínal rozumieť, prečo jeho mamka o šatových moliach vždy tvrdila, že sú čudné.

„Prirodzene, že nevieš,“ prikývla dôležito Moľa, „si predsa obyčajný prašiškratok. A prašiškratkovia sú strašne primitívni. Veď ako by mohol niekto, kto celý deň pojedá prach, rozumieť takým zložitým veciam, ako je život a móda!“

Moľa chvíľu premýšľala o duchaplnosti svojich slov, potom znovu rozprestrela krídla a dôstojne sa vzniesla do vzduchu. „Prepáč, ale už musím ísť. Mám sa ešte stretnúť so svojim agentom. Chce mi ponúknuť angažmán v istej svetoznámej módnjej show. Ja totiž milujem šaty! Priam ich žeriem...“

„Počkaj, nevidela si niekde mojich rodičov?“ zakričal Celestín za odlietajúcou Moľou, ale tá ho už nepočula, pretože sa ladne stratila v šere pivnice. Vo vzduchu po nej zostala visieť len vôňa drahého parfumu.

Celestín osamel. Ešte raz skúsil prehladať všetky miesta, kde by sa mohli skrývať jeho príbuzní, no znova nič nenašiel. Bolo to zvláštne, všetci odišli a jeho tu nechali samého. „Ale prečo?!“ pýtal sa v duchu Celestín. „Čo som bol zlý? Neposlúchal som? Alebo ma už nemajú radi?“ Nerozumel tomu. „Prečo ma opustili?! Ako len mohli...?!“ Začalo sa ho zmocňovať zúfalstvo, a aby toho nebolo málo, žalúdok mu vytrvalo a neodbytno oznamoval, že ešte stále nič nejedol a že je strašne hladný. „Určite je už obed,“ pomyslel si Celestín a v tej chvíli si spomenul na fantastické buchty, ktoré jeho mamka piekla z toho najjemnejšieho prachu a ktoré by v tejto chvíli iste kládla na jedálenský stôl. No mamka zmizla. Opustila ho a nenechala mu ani kôrku prachového chlebička. Celestín bol taký hladný, že by zjedol aj staré pavučiny, ktoré inak neznášal.

Aby upokojil škvŕkajúci žalúdok, nabral si z police plnú hrst prachových zrníčok a vložil si ich do úst. Nechutili tak dobre ako od mamky, ale žalúdok aspoň nachvíľu prestal vrzúkať.

Vždy keď býval Celestín smutný, zvykol sa utiahnuť do škatule s vianočnými ozdobami, ktoré mali ľudia odložené v pivnici. Zahrabal sa do trblietavých gírlánd a nechával sa uspávať záhadnou a čarovnou vôňou Vianoc. Aj dnes tak urobil, no blýskavé pozlátka mu nepriniesli úľavu. Naopak, len čo ich zbadal, spomenul si, ako tu sedávali s mamkou a ockom a spolu sa smiali z grimás, ktoré sa na nich

vyškierali z vydutých zrkadiel vianočných gúľ. Celestín to už nevydržal a pustil sa do plaču. Ocko mu síce vravieval, že chlapi neplačú, ale Celestín nebol chlap, bol iba vystrašený chlapec, ktorému sa stratili rodičia.

Plakal veľmi dlho, až napokon od únavy zaspal. Snívalo sa mu o mamke a ockovi. Stáli vedľa neho, no odrazu sa začali rozplývať. Mizli ako dym zo zhasnutej sviečky. Mamka k nemu načahovala ruky a kričala: „Pomoc! Pomoc!“ V tej chvíli sa Celestín strhol a prebudil. Načúval. To volanie o pomoc sa mu zdalo neuveriteľne skutočné. A naozaj, krik sa onedlho ozval znovu: „Pomoc! Pomoc!“ Vychádzal odniekiaľ z horných políc.

„Mamka? Ocko? Už idem!“ zvolal Celestín, rýchlo sa vydriapal zo škatule s vianočnými ozdobami a rozbehol sa za hlasom. Chvíľu sa predieral cez neporiadok, ktorý sa v pivnici rokmi nazhromaždil a zapíňal ju takmer až po strop. Musel preliezť cez staré polámané kusy nábytku, nefungujúce televízory, vylomené a rozbité okná, cez všetky veci, ktoré sem ľudia odložili dúfajúc, že ich ešte niekedy budú potrebovať. V jednom okamihu hrozilo, že sa naňho zosype kopa starých novín. Hneď nato sa zdalo, že spadne do obrovského hrnca, keď sa ponad neho pokúšal prejsť po uzulinkom mostíku urobenom z antény starého rádia. Napokon sa mu predsa len podarilo dôjsť až tam, odkiaľ sa neustále ozývalo zúfale: „Pomoc! Pomoc!“ Netrepezlivo rozhrnul kôpku špinavých handier a už-už sa chcel vrhnúť do náručia svojich rodičov, ale to, čo zbadal, ho na mieste prikovalo. Na stene pred ním totiž visela akási čudná pavučina. Celestín nemal čas uvažovať, prečo mu tá pavučina pripadá zvláštna, oči mu totiž okamžite padli na šatovú moľu, ktorá sa v tej pavučine bezmocne metala.

„Konečne!“ potešila sa Moľa, len čo zbadala Celestína. „Rýchlo ma vyslobod!“

„Ale ako?“ opýtal sa bezradne Celestín.

„Jednoducho! Roztrhaj vlákna!“ prikázala mu Moľa.

„To by šlo,“ prikývol Celestín a už sa chystal pretrhnúť prvé lanko tej čudnej pavučiny, keď ho vtom zastavil neznámy hrubý hlas: „Nech ti to ani nenapadne!“

Celestín sa obzrel. Och! Tesne za ním stál obrovský pavúk a nahnevane sa naňho mračil množstvom očí. „Nech ti to ani nenapadne!“ zopakoval dôrazne a dodal: „Pracoval som na tom celú noc.“

„Na čom?“ spýtal sa zmätene Celestín.

„Predsa na svojom umeleckom diele,“ vysvetlil mu Pavúk.

„Na akom dele?“ nerozumel Celestín, pretože v sieti uväznená Moľa začala hystericky jačať.

„Ach,“ zaúpel Pavúk a prednými nohami sa chytil za hlavu, „zas jeden umelecký ignorant. Čo si ešte nikdy nepočul o umeleckom diele?!“

„Samozrejme, že počul,“ ohradil sa Celestín. „Umelecké dielo je predsa vtedy, keď... vlastne, vtedy, ak...“ Zarazil sa a Pavúk si opäť vzdychol: „Asi bude lepšie, ak ti nejaké umelecké dielo ukážem. Napríklad toto.“

„Toto?!“ Celestín sa prekvapene pozrel na potrhanú sieť, v ktorej sa ešte stále trepotala jačiaca Moľa. „To je veru čudné umenie.“

„Nie. Toto umelecké dielo je zničené! No ak sa rozhliadneš okolo seba...“

Celestín urobil, ako mu poradil Pavúk, a od údivu takmer onemel. Každé voľné miestečko navôkol bolo pokryté pavučinami. Ale nie hocijakými. Keď sa im Celestín prizrel bližšie, pochopil, prečo sa mu tá prvá zdala byť čudná. Ani jedna z vystavených pavučín nevyzerala ako obyčajná pavúčia sieť. Tieto boli oveľa krajšie, pretože na nich boli vypletené obrazy kvetov, motýľov, tancujúcich škriatok a rozprávkových krajínok.

„To je krásne!“ ochkal od úžasu Celestín. „Nádherné! Ako si to...?“

Pavúk pyšne vypol svoju hlavohruď. „Jednoducho. Raz som medzi starými novinami našiel časopis o pletení. Zapáčilo sa mi to, a tak som to skúsil. Spočiatku to bolo dosť ťažké. Skús štrikovať, keď máš osem nôh. Stále som všetko poplietol – namiesto hladko som plietol obrátko, namiesto toho, aby som očká nahodil, som ich zahodil. Ale napokon som to zvládol.“ Pavúk sa na Celestína spokojne usmial. „Som rád, že sa ti páčia. Pretože ostatným pavúkom sa nepozdávali. Vraveli, že sú otrasné. Podľa nich pavučiny musia byť stále rovnaké. Ale ja som umelec, nemôžem robiť rovnaké veci. Každé moje dielo musí byť originálne.“

Kým Pavúk rozprával, Celestín znova a znova obdivoval jeho štrikované siete. Boli skutočne úžasné. „Škoda, že tu nie je mamka a ocko, aj im by sa to určite páčilo,“ napadlo mu a v tom okamihu mu do očí vstúpili slzy.

„Stalo sa niečo?“ preľakol sa Pavúk. „Znepáčilo sa ti čosi na mojich umeleckých dielach?“

„Nie, to nie,“ upokojoval ho Celestín. „Tvoje pavučiny sú dokonalé. Len som si spomenul na svojich rodičov. Dnes ráno sa mi stratili. Nevidel si ich náhodou?“

Pavúk sa nachvíľu zamyslel: „A vieš, že možno aj videl? Keď som včera v noci štrikoval pri romantickom svite mesiaca, všimol som si skupinku prašiškriatok. Možno to boli tvoji príbuzní.“

„Určite boli! Iní prašiškriatkovia tu nežijú,“ vykrikol natešene Celestín.
„Kam išli?“

„Nuž, akoby som ti to... Oni vlastne nikam nešli, oni boli odnášaní.“

Ten, čo žije v kúte

„Čože?! Odnášaní?“ opýtal sa prekvapene Celestín.

„Áno. Videl som, ako na prašiškriatkov zaútočila skupina švábov. Všetkých ich pochytili, poviažali a odniesli preč. Začul som pritom, ako sa švábí vojaci smiali, že dostanú odmenu, lebo do kráľovstva privedú nových otrokov. Švábí generál ich však zahriakol a povedal, že svoju úlohu nesplnili, pretože jeden prašiškriatok im chýba. Kráľ im vraj prikázal, aby pochytili všetkých. Takže sa poňho ešte vrátia.“ Pavúk sa pozrel na Celestína: „Nemyslel tým teba?!“

„Asi,“ smutne prikývol Celestín.

„V tom prípade by si sa mal skryť. Inak ťa nájdu a tiež odvedú do Kráľovstva švábov. Počul som, že k otrokom sa tam správajú veľmi kruto.“

„Nemôžem sa skrývať!“ namietol Celestín. „Naopak, musím sa vybrať do švábieho kráľovstva pomôcť svojim rodičom.“

„To nie je dobrý nápad,“ pokrútil hlavou Pavúk, „lepšie by si urobil, keby...“ svoju radu však nedokončil, pretože Moľa, na ktorú úplne zabudli, začala opäť prenikavo jačať.

„Nemykaj sa, lebo mi to ešte viac dotrháš!“ okríkol ju Pavúk a nahnevane k nej vykročil.

„Pomoc! Pomoc!“ jačala Moľa, keď videla, ako sa Pavúk približuje.

„Počkaj,“ Celestín sa okamžite postavil Pavúkovi do cesty. „Nesmieš ju zjesť. Je síce trochu namyslená a čudná, ale je to moja známa. A okrem toho, je to tiež umelkyňa – je modelka.“

„Zjesť?!“ Pavúk pobavene nadvihol obočie na jednom zo svojich ôsmich očí. „A čo som blázon? Veď je kosť a koža.“

„No dovoľte!“ ozvala sa urazene Moľa, ktorá v prestávkach medzi jačaním začula Pavúkove slová. „Ja mám náhodou dokonalú postavu. Takú, akú majú všetky slávne modelky.“

„Veď vravím – košť a koža,“ zahundral Pavúk a potom veľmi šikovne vymotal Moľu zo štrikovaného väzenia.

Oslobodená Moľa chvíľu rozpačito postávala, až napokon veľmi tichučko zašepkala: „Ďakujem.“

„Tam je!“ Vzduch v pivnici odrazu preťal ostrý výkrik. „Chyťte ho!“ Všetci traja, Moľa, Pavúk i Celestín, sa ihneď pozreli dole, odkiaľ zaznel ten rozkazovačný hlas. Na zemi stála skupinka po zuby ozbrojených švábov. Jeden z nich ukazoval na Celestína a štyria sa už šplhali po poličke smerom k nemu.

„Uteč! Zachráň sa!“ zapišťala Moľa.

„Ale ako?“ Celestín sa rozhladol okolo seba. Bol v pasci. Dole boli šváby, vyššie sa ísť nedalo a najbližšie police, po ktorých by mohol ujsť, boli príliš ďaleko. Nedoskočí k nim a šváby boli každú sekundu bližšie a bližšie.

„Na!“ Pavúk schytil vlákno visiace z jednej jeho nádhernej pavučiny a podal ho Celestínovi. „Odraz sa a skoč. To ťa preniesie na druhú stranu.“

„Ale to je predsa tvoje umelecké dielo. Ak ho popáram, tak ho zničím,“ protestoval Celestín.

„To nič. Upletiem si nové. Skáč, nech ťa nechytia. My ich zabavíme.“

Celestín sa chytil vlákna, prudko sa odrazil a vzniesol do vzduchu. Bolo to úžasné. Skoro ako v jeho predstavách... Vlastne, bolo by to úžasné, keby naňho dole nečíhali šváby.

„Tam je! Pokúša sa ujsť!“ reval švábí generál. „Za ním!“

„Nie tak rýchlo!“ zasmial sa Pavúk a strhol zo stien svoje štrikované pavučiny. Začal ich hádzať švábej armáde rovno na hlavy. Bolo to veľmi účinné, pretože niektorí vojaci sa do nich zamotali tak dôkladne, že sa už nemohli pohnúť a boli navždy vyradení z boja. No napriek tomu ich ešte stále zostávalo dosť na to, aby mohli Celestína ďalej prenasledovať.

„Nálet!“ zakvílila v tej chvíli Moľa a strmhľav sa pustila na švábov. „Prachový útok!“ Húkala ako siréna a krídlami zvirila toľko prachu, že ho mali šváby plné oči a hryzáky.

Pokým sa Pavúk a Moľa pokúšali aspoň trochu zdržať Celestínových prenasledovateľov, prašískriatok unikal zavesený na pavúčom vlákne. Keď sa vlákno

minulo, zoskočil na zem a bežal, čo mu sily stačili. Vedel, že ak ho šváby chytiť, nikdy sa mu nepodarí oslobodiť rodičov. Tí navždy zostanú uväznení v krutom švábovom kráľovstve a budú musieť ako úbohí otroci robotovať na pažravých a lenivých chrobákov.

Celestín začínal mať pocit, že sa mu konečne podarilo vojakom uniknúť, náhle však za sebou začul škripavý hlas švábieho generála: „Tam je! Obklúčte ho!“

„Nesmú ma chytiť!“ opakoval si v duchu Celestín a ešte rýchlejšie sa rozbehol pomedzi staré haraburdy porozhadzované na dlážke pivnice. V tej rýchlosti si ale neuvedomoval, kam to vlastne uteká.

„Máme ho! Je v pasci!“ zreval generál za jeho chrbtom. Až vtedy si Celestín všimol, kde sa práve nachádza, a prudko zabrzdil.

Bol skutočne v pasci! Za ním sa hnala rota švábič vojakov a pred ním sa ako obrovské hladné ústa otvárala čiernočierna temnota pivničného rohu, v ktorom býval Ten, čo žije v kúte. Celestín sa musel okamžite rozhodnúť. Alebo sa nechá zajať vojakmi, alebo vkročí na strašidelné miesto, pred ktorým ho mamka vždy varovala.

„Vzdať sa alebo riskovať?“ preblesklo Celestínovi hlavou. Ešte raz sa pozrel na skupinu švábov, ktorá sa naňho valila, na okamih zaváhal a potom vykročil. Ihneď ho pohltila tma podobná hustému čiernemu sirupu. S búšiacim srdcom čakal, kedy naňho Ten, čo žije v kúte, zaútočí, ale nestalo sa nič. Celestín sa teda skrčil do kľbôčka a strihol, čo sa bude diať ďalej.

Hlasy, ktoré k nemu zvonku doliehali, boli odrazu zvláštne tlmené. Akoby sa ozývali spod vodnej hladiny, no aj napriek tomu dobre počul, ako švábi generál kričí na svojich vojakov: „Babráci, nechali ste ho ujsť! Okamžite ho odtiaľ privedte! Inak sa na vás kráľ strašne nahnevá!“

„Ale, pán generál, ten roh je nebezpečný...“ bránili sa vojaci. Aj šváby sa báli Toho, čo žije v kúte.

„Nebezpečné to bude, ak sa domov vrátíme bez prašiškriatka. Kráľ nás dá všetkých popraviť,“ ryčal generál. „Ty! Vojdi dnu a prived' prašiškriatka!“

Oslovený vojak sa chvíľu zdráhal, ale onedlho Celestín počul zvuk jeho približujúcich sa krokov. Na sekundu dokonca zahliadol aj vojakove tykadlá, no odrazu sa v najhlbšej černote kúta zjavili dve ohnivé oči. Celestín začul vojakov vystrašený výkrik a šváb sa náhle stratil v temnote. Po chvíli generál vyslal druhého vojaka, aby priviedol Celestína. Ale aj ten pochodil rovnako. Záblesk očí, výkrik a šváb bol preč. Rozzúrený generál chcel do rohu poslať ďalšieho, no už nemal koho. Keď

sa obzrel, videl, ako sa všetky šváby v hrôze dávajú na útek, a tak generál musel tiež stiahnuť tykadlá a celý vyľakaný sa rozbehol za svojou zbabelou armádou.

Vtom sa vonku rozhostilo ticho. Šváby boli preč a Celestín by si možno mohol vydýchnuť, keby nečupel v strašidelnom rohu, v ktorom býva Ten, čo žije v kúte, a keby ho z tmy nepozoroval pár ohnivočervených očí. On sa naňho uprene díval. „Už je so mnou koniec,“ pomyslel si Celestín, ale v tej chvíli Ten, čo žije v kúte, naňho priateľsky žmurkol a zmizol v nepreniknuteľnej tme rohu pivnice.

Keď sa Celestínovi prestali triasť nohy, vyliezol konečne von. Matné svetlo ho udrelo rovno do očí, takže ich nachvíľu musel privrieť.

„On žije! Žije! Ja som ti to vravela!“ začul odrazu piskľavý hlások a ucítil vôňu drahého parfumu. Moľa sa mu natešene vrhla okolo krku.

„Ale ako...? Mysleli sme si, že...“ jachtal Pavúk, ktorý si kúskom roztrhanej pavučiny utieral zaslzené oči.

„Ako sa ti podarilo uniknúť?“

„Čo sa tam stalo?“

„A ako vyzerá Ten, čo žije v kúte?“

„Všetko vám porozprávam.“ prerušil Celestín prúd zvedavých otázok. „Ale až zajtra.“ Teraz bol veľmi unavený, no zároveň sa cítil aj veľmi šťastný. Už aspoň tuší, kde sú jeho rodičia, a vie, že ho neopustili z vlastnej vôle. Pochopil, že neodišli preto, lebo ho nemajú radi, ale preto, že ich uniesli. Dnes si dokonca našiel aj nových kamarátov. S ich pomocou sa mu iste podarí vyslobodiť všetkých prašiškriatkov z otroctva švábieho kráľovstva. A možno mu v tom pomôže aj Ten, čo žije v kúte...

„Dnes bol veľmi zvláštny deň,“ pomyslel si Celestín, keď si ľahol do svojej vatovej postielky. Zavrel oči a snažil sa predstaviť si, že jeho rodičia sú pri ňom. Aby sa mu lepšie zaspávalo, začal si nôtiť pesničku, ktorú mu vždy spievala mamka:

*„Dobry strážca noci, ochráň môjho synka,
dozri naňho, prosím, nech spokojne spinká.
Dobry strážca noci, dopraj mu sny krásne,
dávaj naňho pozor, až kým hviezda zhasne...“*

Napokon ešte do tmy zašepkal svoju tichú prosbu: „Dobry strážca noci, ochraňuj, prosím, aj mojich rodičov.“

Deň druhý

Svet pod nami

Zrníčka prachu opäť tancovali v slnečnom lúči dopadajúcom cez špinavé okno do pivnice, v ktorej na policičke starého regálu sedeli Moľa, Pavúk a prašískriatok.

Celestín premýšľal a hompálal pritom nohami v prázdnote pod sebou. Moľa sa nenápadne obzerala v kúske rozbitého zrkadla a bola sama so sebou náramne spokojná. A Pavúk tak ako vždy štrikoval novú ozdobnú pavučinu. „Keď bude hotová,“ vysvetľoval im už aspoň tretíkrát, „bude na nej upletený Celestínov víťazný boj so zlými šváby.“ Celestína však akosi netešilo, že sa stane súčasťou umeleckého diela. Naopak, keď Pavúk spomenul slovo šváby, zhlboka si vzdychol.

„Čo je?“ Moľa sa prudko strhla, akoby ju pri skúške nových šiat niekto pichol do zadku špendlíkom.

„Nič,“ upokojil ju prašískriatok.

„Prečo teda vzdycháš?“ vyzvedala Moľa.

„Lebo mi je smutno,“ vysvetlil jej Celestín.

„Aha,“ prikývla Moľa a opäť sa začala obzerať v zrkadielku.

Pavúk však zodvihol oči od očiek svojej siete. „Smutno? A čo ťa trápi?“

„Chýbajú mi rodičia,“ prašískriatkovi sa na lícach zaleskli slzy. „Chcel by som byť znova s nimi.“

„Nuž,“ Pavúk odložil pletacie ihlice a jednou zo svojich ôsmich nôh sa poškriabal po hlave, „rozumiem ti, ale vieš, že to nie je možné. Uniesli ich šváby. A šváby sú strašne nebezpečné.“

„Veru strašne,“ pritakávala Moľa. „Sú také hrozné, že sa ich boja dokonca aj ľudia. Moja sesternica na vlastné oči videla, ako človek, ktorý zbadal švába, s krikom vyskočil na stôl.“

„Tak, tak,“ Pavúk súhlasne prikyvoval. „Ale na druhej strane... ľudia sú veľmi lakavé stvorenia. Verili by ste tomu, že sa niektorí z nich boja aj mňa?“

„Áno, verili,“ ochotne prisvedčila Moľa.

„Viem, že šváby sú nebezpečné, ale...“ Celestín si chrbtom ruky utrel slzy a povedal rozhodným hlasom: „... ale ja i tak pôjdem do švábieho kráľovstva a svojich rodičov vyslobodím!“

„To nebude také jednoduché,“ schladil ho Pavúk. „Nikto totiž netuší, kde sa Kráľovstvo švábov vlastne nachádza.“

„Ako to?“

„Šváby prísne strážia všetky informácie o jeho polohe,“ vysvetlila mu Moľa. „Sú to síce kruté, ale aj veľmi opatrné a prefíkané chrobáky. Obávajú sa, že keby bolo známe, kde leží ich kráľovstvo, mohol by na nich niekto zaútočiť.“

„Ale keď neviem, kde ich mám hľadať, ako pomôžem rodičom?“ opýtal sa Celestín hlasom plným zúfalstva.

„Ťažko,“ vzdychla si Moľa.

„Hoci...“ Pavúk sa znova poškriabal po hlave, „jedna možnosť by tu predsa len bola. Mohol by si o radu požiadať Ducha domu.“

„Ducha domu? A to je kto?“

„Nikto!“ zahriakla Pavúka Moľa. „Nepočúvaj ho. Pavúk je z toho svojho pletenia celý popletený. Žiaden Duch domu neexistuje.“

„Samozrejme, že existuje!“ nedal sa Pavúk. „Moja prastará mama ho dokonca videla na vlastné oči.“

„Babské povedačky,“ odfrkla si Moľa. „Rozprávky.“

„Žiadne rozprávky, žiadne povedačky, ale číročistá pravda! Duch domu je rovnako skutočný ako ty alebo ja!“

„Kto je Duch domu?“ Celestín sa nástojčivo dožadoval odpovede.

„Ty si ešte nikdy nepočul o Duchovi domu?“ opýtal sa prekvapene Pavúk. „Čo vás v tej škole učia?!“

„Prašiškriatkovia nechodia do školy,“ usmial sa previnilo Celestín.

Pavúk pohoršene pokrútil hlavou a začal vysvetľovať: „Duch domu je prvý spomedzi všetkých obyvateľov tohto paneláku. Jedni vravia, že sa tu objavil v tej

istej chvíli, keď robotníci dokončili jeho stavbu, a odvtedy tu prebýva. Iní zas tvrdia, že Duch domu bol na svete dávno pred tým, než postavili panelák, a potom sa sem len našahoval. Ďalší hovoria, že Duch domu je dušou celého paneláku a že tento panelák je vlastne on...“

„Asi tomu celkom nerozumiem,“ priznal sa Celestín.

„To je jedno,“ mávol nohou Pavúk. „Dôležité je, že Duch domu je najstarší a najmúdrejší zo všetkých. On určite vie, kde leží Kráľovstvo švábov.“

„Hlúposti,“ durdila sa Moľa, „iba čo mu mútiš hlavu. Nikto taký ako Duch domu ne-jes-tvu-je!“

Pavúk a Moľa sa znova pustili do hádky a ani si nevšimli, že sa Celestín postavil a začal si do vreciek naberať plné hrste prachu.

„Čo to robíš?“ zarazila sa odrazu Moľa.

„Balím si jedlo na cestu.“

„A kam chceš ísť?“

„Predsa za Duchom domu.“

„Veď ti vravím, že je to iba rozprávka,“ protestovala Moľa.

„Možno je,“ súhlasil s ňou Celestín, „a možno nie je. No ak tu budem len tak sedieť, nikdy to nezistím a svojim rodičom nepomôžem.“

„Dobre teda, pripusťme, že Duch domu existuje, ale ty predsa nevieš, kde býva.“

„Ja nie, no Pavúk ma k nemu iste zavedie.“

„To si rýchlo vyhod z hlavy. Ja nikam nejdem!“

„Nie? A prečo?“ opýtal sa sklamane Celestín.

„Duch domu totiž žije v Dolnom svete!“

„Kde?“

„Ty si nepočul ani o Dolnom svete?“ vyvalil oči prekvapený Pavúk.

„Dolný svet? Ja som si vždy myslel, že naša pivnica je tým najdolnejším miestom celého paneláku.“

„Omyl,“ zasmiala sa Moľa. „Pod nami je ešte jeden svet a pod tým svetom ďalší a ďalší. A tak to vraj ide donekonečna...“

„Naozaj?“ zapochyboval Celestín. „Do akého nekonečna?“

„To neviem, tak sa to vraví. Ja som tam nikdy nebola. Načo aj. Údajne je tam príšerne. Samá špina a smrad,“ striasla sa Moľa. „A okrem toho, žijú tam tí hrozní nálevníci.“

„Ná-kto?“ opýtal sa opäť Celestín.

„Pst,“ stíšil hlas Pavúk. „Nálevníci. Sú vraj rovnako nebezpeční ako šváby. Ak nie ešte nebezpečnejší. Žijú v jaskyniach Dolného sveta. Sú strašne divokí, a ak sa im našinec dostane do chápadiel, beda mu! Nepoznajú zľutovania.“

Celestínovi z Pavúkových slov behal po chrbte mráz, no po chvíli premýšľania odhodlane vyhlásil: „To je jedno. Mňa nezastavia ani nálevníci. Idem! Nájdem Ducha domu a opýtam sa ho na cestu do Kráľovstva švábov. Ak sa vy dvaja bojíte, tak nechodte, poradím si aj sám.“

Ako povedal, tak aj urobil. Otočil sa a už-už chcel odísť.

„Vidíš, čo si urobil?!“ štuchla nahnevaná Moľa do Pavúka. „Prečo si nemohol držať jazyk za hryzadlami a svoje rozprávky o Duchovi domu si nechať pre seba?!“

„Ja som mu chcel iba pomôcť,“ ospravedlňoval sa Pavúk.

„Pekná pomoc. Vieš čo? Mne radšej nikdy nepomáhaj,“ Moľa soptila od zlosti. „Kvôli tebe teraz musíme ísť do Dolného sveta.“

„Prečo?“ nechápal Pavúk.

„Že prečo?! Samotného ho tam pustiť nemôžeme, veď je to ešte len malý prašiškriatok.“

„Mňa do Dolného sveta nik nedostane! Veľmi dobre viem, čo nálevníci robia s Pavúkmi, ktorých chytia.“

„Ako chceš, zostaň si,“ Moľa zdanlivo bezstarostne mávla krídlom, „ale keby sa sem náhodou vrátili šváby, tak ich od nás pekne pozdravuj...“

„Dobre, dobre, počkajte ma. Idem s vami.“ Pavúk vyskočil na rovné nohy a napokon sa všetci traja vybrali na cestu.

Najprv prešli cez kartónové polia, potom preliezli kopce starých handier, spustili sa starým hrdzavým potrubím, kým konečne dorazili k akejsi škáre alebo pukline, ktorá sa ako otvorená rana kľukatila v betónovej podlahe pivnice.

„Sme tu,“ šepla Moľa. „Toto je vchod do Dolného sveta.“

Celestín nazrel do škáry. Bola tmavá a vychádzal z nej zvláštny pach. Smrad, aký prašiškriatok vo svojej časti pivnice doposiaľ ešte nikdy necítil. Bol to zápach vlhkosti, pach plesne a hniloby.

Traja kamaráti veľmi dlho stáli pri okraji pukliny. Váhali a ani jeden z nich sa neodvažoval vojsť do nej prvý. Nevedeli, čo ich vnútri očakáva, čo tam na nich číha.

Celestín konečne pozbieral odvahu a roztraseným hlasom zašepkal: „Idem!“ Potom vykročil. Pavúk a Moľa ho nasledovali.

Tunel vedúci do Dolného sveta vyzeral strašidelne. Bol pokrytý chumáčmi čohosi mäkkého a lepkavého, niečoho, čo v šere zelenkavo svetielkovalo. Keď sa Celestín náhodou dotkol steny, zistil, že je mokrá. Rovnako vlhký a klzký bol aj kamenný chodník, po ktorom kráčali. Niet preto divu, že sa raz jeden, raz druhý na kameňoch pošmykli. Pavúk sa pokľzol, a keď sa chcel niečoho zachytiť, aby nespadol, strhol na seba aj Moľu.

„Au, dávaj pozor!“ zasyčala Moľa, zviechajúc sa zo zeme.

„Prepáč,“ ospravedlňoval sa jej Pavúk, „aj kôň má štyri nohy, a predsa sa potkne.“

„Áno, ale ty ich máš osem,“ vyrovnávala si Moľa pokrčené krídla. „Už by si sa mohol naučiť chodiť, nemehlo.“

„Nemehlo?“ urazil sa Pavúk. „Pozri sa na seba, fíflena jedna!“

„Kto ti je fíflena, ty, ty...“

„Pst,“ prerušil ich Celestín, „počúvajte!“

Všetci traja nastražili uši a náhle začuli, ako k nim zo všetkých strán doliehajú zvláštne šepotavé a sípavé hlasy: „To sssú k nám hossstia.“; „Ktožžže to k nám ide?“; „Návšššteva zzzhora?“

„Čo je to?“ opýtal sa Celestín.

„Na... na... na... nálevníci,“ Pavúkovi od strachu drkotali hryzadlá. „To... to sú ooo...“ nestihol dopovedať a v zelenkavom prítmí sa naozaj začali zjavovať čudesné postavy. Ich koža bola pokrytá množstvom bradavíc, hlava bez krku im sedela priamo na tučnom tele, z ktorého vyrastalo množstvo chápadiel.

„Fuj, akí sú odporní!“ odfrkla si Moľa. „Vieš, že sa podobajú na teba?!“ Drgla do Pavúka, ktorý na ňu nahnevane zagánil.

„Aké chutnučné sssússtta...“; „To sssi dnesss dáme...“; „To sssi dnesss pochutíme...“ Nálevníci začali k trojici pomaly načahovať svoje dlhé lepkavé končatiny.

„Myslím, že by sme odtiaľto mali čo najskôr zmiznúť,“ navrhol Pavúk.

Kamaráti sa vyľakane pritisli k sebe a pokúsili sa pred pribúdajúcimi nálevníkmi ustúpiť o krok dozadu. Chrbtom však narazili na vlhkú stenu.

„Sme v pasci,“ zanariekala Moľa.